

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 270/07-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. decembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. R., Ž., vo veci namietaného porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím Krajského súdu v Žiline sp. zn. 20 Cob 7/04 z 11. marca 2004 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. R. o d m i e t a ako neprípustnú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. novembra 2007 doručená sťažnosť J. R., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy rozhodnutím Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 Cob 7/04 z 11. marca 2004.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou Okresnému súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) domáhal od Mesta Ž. (ďalej len „odporca“) zaplataenia 540 000 Sk s príslušenstvom z dôvodu neodôvodneného vypovedania dohody o vykonávaní verejnoprospešných zo strany odporcu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 10 Cb 56/02 z 24. októbra 2003 žalobu sťažovateľa v celom rozsahu zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa krajský súd rozsudkom sp. zn. 20 Cob 7/04 z 11. marca 2004 rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti ďalej uviedol: *„Vzhľadom že na Krajskom súde v Žiline, ktorý potvrdil rozhodnutie Okresného súdu v Žiline a neprihliadol na porušenie ľudských práv, ktoré boli evidentne na mojej osobe porušené, tým že som bol donútený vykonávať prácu s 50- ľuďmi pre mesto Ž., zadarmo s plnou zodpovednosťou keď mesto Ž. za vykonané práce prestalo platiť od 1. 2. 1998 do 15. 5. 1998, a pritom nemyslelo na následky ktoré z takého konania vyplynú (...). Na pojednávaniach som žiadal súd aj Okresný, a na Krajskom súde v Žiline, aby bol prizvaný NUP Okresný úrad práce v Ž., prešla moja žiadosť bez povšimnutia, a práve Okresný úrad práce v Ž., mal a bol povinný práce zastaviť a zrušiť dohodu o vykonávaní prác pre mesto Ž., keď mesto vypovedalo požiadavku pre rok 1998, kde sa zaviazal že pracovníci R. – R. J., budú stálymi pracovníkmi mesta Ž. , čo svojou prácou si zaslúžili z dôvodu že sa jednalo o romov. Ak Okresný úrad práce v Ž., dohodu nezrušil a nepozeral na následky aké vzniknú pre moju osobu tým že mesto Ž. bezdôvodne vypovedalo dohodu a pritom profitovalo z práce bez zaplataenia tu ide o hrubé porušenie ľudských práv ktoré boli spáchané na mojej osobe.“*

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti rozhodol týmto nálezom:

„Vydaním rozhodnutia Krajského súdu v Žiline, dňa 11. marca 2004, vo veci 20 Cob 7/04, ktorým potvrdil rozsudok Okresného súdu v Žiline 10 Cb 56/02 z 24. 10. 2003, ktorým sa zamietol návrh sťažovateľa v celom rozsahu, došlo porušeniu základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu a porušenia práva zákazu akejkoľvek diskriminácia.

Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi náhradu škody, ktorá mu vznikla zamietnutím návrhu v sume 420 000 SK.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh vrátane sťažnosti predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že rozhodnutím krajského súdu sp. zn. 20 Cob 7/04 z 11. marca 2004 bol porušený zákaz diskriminácie podľa čl. 12 ods. 2 ústavy a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Porušenie tohto sťažovateľom označeného článku a základného práva ústavy v súvislosti s označeným rozhodnutím krajského súdu bolo už ústavným súdom preskúmané v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 241/04 a uznesením č. k. IV. ÚS 241/04-7 z 25. augusta 2004 ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú, pričom predmetné uznesenie ústavného súdu nadobudlo právoplatnosť 22. septembra 2004.

Podľa § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol (prekážka res iudicata), okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V zmysle judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 36/03, I. ÚS 226/05) rozhodnutie o odmietnutí návrhu na začatie konania pre jeho zjavnú neopodstatnenosť je rozhodnutím „o konaní“, ktoré má na mysli citované ustanovenie § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde. Nejde však o podmienku konania, ktorú možno dodatočne splniť v ďalšom návrhu, ktorým sa napáda to isté právoplatne skončené konanie a ktoré bolo napadnuté v predchádzajúcom návrhu, ktorý bol odmietnutý ako zjavne neopodstatnený.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že sťažnosť sťažovateľa je neprípustná, a preto ju pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Po odmietnutí sťažnosti sťažovateľa už bolo bez právneho významu, aby sa ústavný súd zaoberal návrhom sťažovateľa na ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom.

Vzhľadom na to, že sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá a rozhodnutie o priznaní primeraného finančného zadost'učinenia je podmienené vyslovením porušenia práva alebo slobody sťažovateľa (§ 127 ods. 2 prvá veta ústavy), ústavný súd sa touto časťou sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal jeho priznania, nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. decembra 2007